

Vesna Svečnjak

Vještice – coprnice

Srednji smo vijek već ispratili, ali ostale su priče koje su prenosili stariji ili smo o njima sami svjedočili. Moja je priča autentična, a datira iz doba ranih pedesetih godina prošloga stoljeća kad i nisam bila baš tako mala. Išla sam već u pučku školu.

Za našu su blisku susjedu Ceciliju svi govorili da je prava pravcata coprnica, koja jako reagira na žabe, one velike smečkaste krastače. Te su žabe zaista izgledale zastrašujuće, tim više što su skakale visoko i vrlo daleko. Da smo mi djeca bili okruženi raznim životinjama, kako domaćim, tako i šumskim, objašnjava to da smo živjeli u šumskom podsljemenskom pojasu, a u dnu vrtnih parcela žuborio je živo i brzo potok pun daždevnjaka, punoglavaca, glista te raznih velikih i malih žaba.

Da se vratim susjedi.

Ljudi su govorili: „Ako vidiš da prolazi i dolazi Cecilija, sakrij se da te ne vidi, da s tobom ne može zapodjenuti nikakav razgovor, jer u suprotnom će te pitati za bilo koju tvoju životinju (kokoš, zeca, kozu, kravu ili pajceka) koja će ti prestati jesti, piti i davati mlijeko, teturat će i naposljetku uginuti.“ Rekli bi da ih je Cecilija „zacoprana.“

Susjedi su imali i recept koji su preporučili iskusniji susjedi.

Dakle, nakon što bi se dogodio neki neobični slučaj ugibanja ili ponašanja životinje, bilo je potrebno uloviti smeđu žabu krastaču, staviti je u posudu na zato unaprijed pripremljenu žeravicu, pokriti posudu poklopcem i čvrsto držati, kako te žaba ne bi dohvatila skočivši ti u lice.

Nakon takvoga čina, baš svaki puta, pojavila bi se Cecilija umotane glave u nekoliko marama i mrljala bi prolazeći cestom neke nerazumljive riječi i jaukala od bola.

Nitko od ukućana gdje se obavljao ritual sa žabom nije se smio naći na putu ili u blizini, a kamoli da bi odgovorio na njezino dozivanje. Pečenje žabe značilo je- pečenje vještice na lomači.

Takvom sam činu osobno prisustvovala sa svojom prijateljicom. Kada bi i kasnije bilo gdje zapazile susjedu Ceciliju, bježale smo i skrivale se da se ne sretnemo, ili ne daj Bože, progovorimo bilo što. Tako su činili i drugi ljudi.

Susjeda Cecilija umrla je u teškim bolovima, a moja prijateljica s kojom sam i dan danas u vezi, živi već šezdeset godina u nama prijateljskoj zemlji i poneki puta vrtimo priče iz davnine o coprnici Ceciliji i našim strahovima od nje.

Marija

Mačak Lavo

Mačak lavo
danas stan otkazo.
U podrumu neće
on čuvati smeće.

Na tavanu hoće
sve mačke da noće;

Hoće i Lavo-
stog je stan otkazo.

Jelka Čakić

Baka i unučica Mija

Baka i unučica Mija često su šetale parkom koji se nalazio u blizini njihova stana. Uživale su u toplom jesenskom suncu i u mnogobrojnom cvijeću.

Jednoga dana pošle su u šetnju, ali nisu bile vesele kao inače. Mijina je mama bila bolesna, zabrinutost bila je vidljiva na njihovima licima. Šetale su se od cvijeta do cvijeta, i odjednom je baka ugledala osmijeh na Mijinom licu. Na cvijetu se nalazila Buba Mara. Djevojčica ju je uzela za ruku i ponijela kući. Razmišljala je kako je udomiti. Pronašla je prikladnu kutijicu, i u nju je stavila malu bubu. Mислеći da je žedna i gladna, dala joj je vode i mrvica kruha. Čim se ujutro probudila, otrčala je do kutijice da vidi svoju Buba Maru.

„Zašto nisi ništa jela i pila?“, upitala je Buba.

„Ja živim na slobodi i pijem vodu s lišća i jedem sok sa cvijeća. Moraš me pustiti na slobodu.“, odgovorila je Buba.

„Hoću ako mi ispuniš želju i pomogneš da moja mama ozdravi.“, rastužila se Mija.

„Ja ne ispunjavam želje. Moraš pozvati Anđela čuvara i njega moliti svaki dan.“, reče Buba i odleti iz kutije.

Djevojčica učini što joj je Buba Mara rekla, i gle, za par dana, mama je ozdravila.

Ponovno bile su sretna i baka i unučica.

Zvonimir Baligač

Dječak i djevojčica

Bili jednom djevojčica i dječak živjeli su između sedam gora i sedam mora.

Išli su zajedno u vrtić i međusobno se družili, dok nije došao zadnji dan njihova zajedničkog druženja.

Dječak je bio podstanar i živio sa svojim roditeljima, a djevojčica u dvorcu, između sedam gora i sedam mora.

Djevojčica je bila sretna dolaskom dječaka u njezin dvorac.

Došao je dan kad je djevojčica odselila iz vrtića, a dječak bio tužan i žalostan njezinim odlaskom.

Nakon nekoliko dana djevojčica i dječak ponovno su se sreli i ostali zajedno živjeti sretno do kraja života.

Dječak je tražio djevojčicu između sedam gora i sedam mora.

Na putu prema dvorcu ugledali su jedno drugo i bili su sretni što su se vidjeli nekoliko godina kasnije od njihovog zadnjeg zajedničkog susreta.

Ljiljana Zagorac

Plava princeza

Bili jednom kralj i kraljica koji su sretno živjeli sa svojom kćerkom, malom plavom princezom. U tom kraljevstvu prevladavala je plava boja. Sve je bilo plavo: plavi dvorac, plave kuće, plavi zidovi, plavi podovi; plavi stolovi, plave stolice, plavo cvijeće. Svi su se odijevali u plavo. Žene su nosile plave haljine i mahale su plavim lepezama. Kraljevstvo je bilo posvuda poznato kao plava zemlja. Ondje je vladalo vječno proljeće. Živjelo se mirno, tiho i polagano. Kretanje su im bile pažljive, odmjerene, graciozne. Žene su u svojim haljinama hodale kao da klize. Ljudi bi rijetko govorili, a kada bi izgovarali riječi to je bilo poput šapata, zvučalo bi poput šuštanja lišća, vjetra koji pjeva u šumi.

Jednog dana sav mir i radost u plavoj zemlji nestade. Kraljev najgori neprijatelj mu je uz pomoć moćne zle čarobnice preoteo kraljevstvo, a njega, ženu mu i kći protjerao. Njih troje su se našli u izgnanstvu i započeli svoje dugo putovanje po svijetu. Vidjeli su raznovrsne zemlje, upoznali raznolike ljude, vidjeli razne običaje. Kralj je bio sve umorniji i umorniji, sve slabiji i slabiji dok se nije razbolio te nije više mogao putovati.

Put ih je doveo do zemlje gdje je sve bilo žute boje: žuto sunce, kuće, krovovi, zidovi, podovi, cvijeće. Žene su nosile žute haljine i mahale žutim lepezama. U ovoj zemlji sve je bilo nekako užurbano. Svi su bili jako glasni. Glasno su pričali, vikali, pjevali, hihotali se. Najviše su voljeli naći se u grupi i svi pričati glasno u isti mah toptajući i lupajući rulama i nogama

Kraljevstvom su vladali kraljica i kralj koji dugo nisu mogli imati djecu. Kraljica se naposljetku dosjetila i zamolila dobru vilu za pomoć. Dobra vila joj je uistinu pomogla ali ju je upozorila da će njen sin na svoj 18. rođendan upoznati djevojku iz druge zemlje u koju će se zaljubiti, te će se oni vjenčati i živjeti daleko od nje. Kraljica je voljela svoje jedino dijete i nije željela da ju ono napusti zbog neke djevojke. Odlučila je da ga ne pušta izvan dvorca. Princ je živio u raskoši ali nije bio slobodan.

Došao je dan kad je princ napunio 18 godina. Atmosfera u dvorcu je bila posebno užurbana i glasna jer se spremala velika proslava njegova rođendana. Princ je iskoristio nepažnju jednog od stražara i iskrao se van. Vidio je potpuno drugi svijet, trčao radosno po livadama i poljima te došao do rijeke gdje je vidio neobičan prizor: mlada djevojka plesala je među drvećem u plavoj haljini. Princ pomisli: Ovo će biti moja žena. Oni se pogledaše i odmah zaljubiše. Princeza primijeti kako se boja prinčevog odijela počela mijenjati, kao i boja njene haljine: odjeća im je postala zelene boje.

Princ i princeza nastavili su se viđati kad god bi se princ iskrao iz dvorca. A onda je prestao dolaziti. Princeza ga je čekala sedam dana i sedam noći a onda glasno zaplakala i zagrlila drvo. Drvo joj se smilovalo i reklo: „Ne plači ubogo djevojče. Ja ću ti pomoći da vidiš svog princa. Svojom čarobnom granom ću učiniti da postaneš nevidljiva i da možeš neopazice ući i izići iz dvorca. Ali pazi: moraš napustiti dvor prije svitanja jer tada će čarolija prestati i biti ćeš svima vidljiva.“

I tako su se princeza i princ sretno družili u dvorcu do jednog dana. Postali su manje oprezni i nisu primijetili da je već svanulo. Princeza se što tiše i neprimjetnije iskrala iz dvorca, preskakala terase, krovove i štale i skoro da je uspjela, kad začu glas stare debele sluškinje: „Držite kradljivicu, držite vješticu, začarala je princa, želi se domoći njegova bogatstva.“ Uhvatiše plavu princezu i dovedoše ju pred kraljicu. Kraljica je osudi na smrt ali se u to pojavi princ (kad su se on i princeza pogledali njihova odjeća je postala zelena kao i svaki put kad bi se vidjeli). Kad je kraljica spoznala koliko je velika ljubav između princa i plave princeze odlučila im je dati svoj blagoslov. Napraviše veliko vjenčanje. Slavlje je trajalo sedam dana i sedam noći i svi bijahu sretni.

Princ i princeza imali su mnogo djece. Neka od njih voljela su plavu boju, neka žutu, neka zelenu a neka i druge boje. Princ i princeza su sada bili kralj i kraljica u zemlji duginih boja.

Deni Gregorevčić

Tajna ljubav

Bio jednom jedan princ koji je bio jako mlad i išao je u kraljevsku školu... tamo je učio razne stvari, od lijepog pisanja i čitanja, pa sve do jahanja konja i mačevanja. Bio je jako uspješan u tome, ali njegovo srce je skrivalo jednu veliku tajnu... bio je zaljubljen u princezu prekrasne duge smeđe kose i zelenih očiju koje su sjale poput dragulja. Jako je želio priznati joj svoju ljubav i mislio je samo na nju.

Svi oni sati učenja postali su manje važni. Sedam dugih noći nije mogao spavati jer je smišljao kako joj reći što osjeća prema njoj.... Jednog dana hodao je dugim kraljevskim hodnicima i odlučio joj sve priznati. Toga dana u školi kada je sat otkucao završetak nastave prišao joj je i rekao da joj mora nešto važno priopćiti... ukočio se od straha ali hrabro je rekao: "Ti si najljepša djevojka na svijetu i volio bih da budeš moja princeza..." Ona je ostala bez daha... Osmjehnula se i izustila: "Ja ne mogu biti tvoja princeza... ali uvijek možemo biti dobri prijatelji..."

On je odahnuo, pomalo tužan jer se njegov san nije ostvario, ali bio je ponosan jer je zauvijek imao iskreno prijateljstvo....

Odlazili su zajedno u kraljevsku školu, na sate jahanja, učili su o dalekim zemljama i novim znanjima... Njihovo prijateljstvo se gradilo i raslo.

A nakon nekoliko godina i on je upoznao svoju princezu koja ga je voljela...

Pino Ivančić

Klasično-neklasična bajka

Ovo i nije klasično neklasična bajka...i ne priča se uz ognjišće... Ovdje nema ni kraljeva ni kraljevni i nije začarano carstvo...već očaravajuće plavetnilo ...svi su prinčevi i princeze...; prostor je nezačarana borova šuma i čarovne stijene na sunčevu svijetlu kraj očaravajućeg modroplavog jezerca s pokojim valićem...prinčevi i princeze su u čarobnoj, uh, TDR , ne speedo, kupaćoj obleki..., a novi princ iz prethodne bajčice kojeg trebaju u ovoj, treba iskoračit te skočit sa čarovne stijene Grote u jezerce i smočit si samo zelene Borovo škornje ... *savjet čuvara čarovne stijene Grote od štriga i štriguna* ispisa set zadataka i posla mu po Galebu letaču..."sedam dana i samo sedam dana moš dolazit i testirat, računat i premjeravat, skicirat si;jest` ponuđeno voće iz usputnih vrtova i panin s mortadelom il fetom mesnog doručka..."

Novi princ je navraćal do čarovne stijene Grote, kad su ostali prinčevi i princeze se naspavavali u sjenci borove šume, il' kad su okolo švrljali, i s njom trućtračal, čakulal, soto voće...saznavao je sitne tajne, začkoljice; kako skočit a ne se umočit u modroplavo jezerce... pregrmio je tih šest intro dana pa sedmog pozval *savjet čuvara*...navukel Borovo škornje...pa...jen dva tli, skoooook...buć buć buć... i ...HUUUUREJJJ ...na noge... i ostal u škornjama nesmočen...

Otad pa do danas i dalje dolazi čarovnoj stijeni Grote, iako su se prinčevi i priceze razmilili uokolo ka` rakova djeca u neke nove bay ke...